

Josef Kotěšovec

Válka bude zítra ve dvě

1. Pepíkova parta

Všude bylo ticho, jen vítr tichounce foukal a koruny vysokých bříz se chvěly. Končilo léto, traktory na polích obdělávaly půdu, ale ta pole zůstala rovná jako země před milióny lety. A stejně rovni zůstali i chlapci jedné party.

V dále se rýsoval rozlehlý les. Vedla k němu prašná cesta a asi v její půli rostl lesík. Pár jehličnanů, krmelec... a spousta ptáků. Lidé ze Vsi Touškova říkali místu Březinky, protože tu hojně rostly břízy.

Právě v Březinkách měli tři kluci ze vsi bunkr anebo, řekněme, klubovnu. Visela mezi čtyřmi břízami, které náhodou vyrostly skoro do čtverce a umožnily tak pět metrů nad trávou zbudovat sroubek o šířce asi jeden a půl metru a s provazovým žebříkem, který se spouštěl zataháním za provázek zamaskovaný kůrou na kmenech. Pro jistotu měli dveře opatřeny visacím zámkem a klíč vlastnil každý z tří členů party...

V polích se ozval motocykl a zvěř, která se v Březinkách živila z krmelce, se rozprchla. Na starém pionýru seděl vysoký jinoch s poddajnými, světle hnědými vlasy, v brýlích a s velikými ústy. Zastavil, rozhlédl se a teprve potom vjel do Březinek. Motor ztichl.

O chvíli později se ale v polích opět ozval motocykl. Druhý pionýr. Blížil se, tentokrát s baculatým chlapcem v sedle. I ten zastavil, rozhlédl se a rovněž zmizel v Březinkách.

Dalších patnáct minut se nic nedělo, jen zvěř se vracela ke krmelci a znovu si začala pochutnávat na seně a zrní. Náhle opět zvuk motoru a zvířata opět opouštěla Březinky.

Babeta! A na ní hoch středního vzrůstu, s tmavě hnědými vlasy. Zachoval se tímž způsobem jako jeho kamarádi, nechal v lesíku pod břízou stroj, sňal helmu, stačily dva kroky a už táhl za provázek...

Někde nahoře se uvolnil žebřík. Chlapec o krok ustoupil. Žebřík se snesl přímo před něj a jeho konec se houpal asi půl metru nad zemí. Hoch se ho chytil a vylezl k dvířkům klubovny. Zaklepal. „Heslo?“ ozvalo se zevnitř.

„Babeta šla do světa,“ odpověděl. Cosi cvaklo, dveře se otevřely. Ven vykoukl ten tlustší chlapec: „No, tak polez!“

Poslední z trojice se vsoukal do srubu a vytáhl za sebou žebřík. Vmontoval ho znovu řádně do strojku, díky kterému šel spouštět, zavřel za sebou dveře a tlustší hoch zaklapl závoru. Příchozí usedl na lavici u stěny ke zbylým dvěma. Ten vysoký, s plavými vlasy a brýlemi se jmenoval Honza Martinek, ten tlustší byl jeho mladší bratr Stáňa a posledním byl Pepík Kotěšovec, jejich bratranec. Pokud nebyli tady, všichni bydlili ve Vsi Touškově.

2. Preislerova parta

„Tak,“ řekl Honza – a zbyli dva se na něj ihned podívali a opřeli se napjatě o stolek uprostřed místnůstky. „Jistě víte, proč jsem vás pozval. Nechci si hrát na Rychlé šípy, ale hrozí nám velké nebezpečí. V Mířovicích vznikla nová banda, víte to. Vede ji Preisler.“

„Preisler?“ podivil se Pepa.

„Ano, Preisler,“ vzal si slovo Stáňa. „Bandita. Dnes ráno se ve škole dušoval, že ví, kde máme tento bunkr, a chystá se nám ho zničit. Musíme tomu zabránit.“

„Ale jak?“ zeptal se Pepa Kotěšovec. „Přece nevíme, kdy to plánuje.“

„Nevíme,“ pokračoval Stáňa Martinek. „Právě proto to musíme zjistit. Abychom se mohli připravit. Ale rytířsky říkal, že mi zítra dá přesnější informace.“

„Může ti ale poskytnout mylný zprávy,“ nadhodil Pepa. „Podle mě by bylo moudrý připravit si zbraň hned, Jarda Preisler nevypadá na to, že by byl poctivec anebo rytíř, kluci. Řekne v neděli a přijde v sobotu, já bych na jeho slova moc nespólihal.“

„Ale prosím tě...“ začal Stáňa.

„Počkej!“ zarazil bratra ostře starší Honza. „Pepa má pravdu. Od Jardy Preislerů můžeme čekat cokoli. Navrhuju, abychom začali s přípravama hned. Musíme vymyslet, jaká zbraň na jeho partu bude platit. Nevíš, čeho se Jarda bojí?“ obrátil se znovu na bratra Stáňu. Ten chvíli přemýšlel, krabatil čelo. „Bojí se psů a myší, včera to zrovna říkal při slohu. Měli jsme napsad etudu na téma Čeho se nejvíce bojím.“

„A cos napsal?“ zeptal se mladšího Martinka s úsměvem Pepa.

„Tobě se tak určitě budu svěřovat,“ odsekl. Ne, slohy mu nikdy nešly.

„Nechte toho škádlení a radši přemýšlejte,“ okřikl kluky Honza. „Říkáš tedy myší a psů? Myši neseženeme, psa ale máme. Dokonce dva.“

„A jaký?“ zeptal se udiveně Pepa.

„Přece Bena naší babičky a naši Čitu,“ odpověděl Honza Martinek a poposadil si brýle.

"A kterýho použijeme?" ptal se Stáňa.

„Bena, to je ideální stvoření. Takovej rapl! Uvidíte, jak před ním bude Preisler utíkat!“ rozesmál se Honza.

„Jó, Preisler. Ale co uděláš s ostatníma?" namítal Pepa. "To budeš taky pátrat, kdo se čeho bojí? To abychom celý den sháněli všelijakou havěť, ne... To chce jinou taktiku.“

„A jakou?“ zeptal se ironicky starší Honza.

"Například po nich házet kameny. To je zastraší.“

"Zastraší, ale taky usmrtí. Ne, nesmíme si dovolit, že bychom někomu ublížili," řekl vážně Honza.

"Ublížili, ublížili..." mumlal jeho bratr Stáňa. "A co oni? Budou na nás brát taky takový ohledy? Ty po nás budou házet šutry ze skal, uvidíte, a když se někomu něco stane, utečou a všechno popřou. Ohledy? To tak! Podle mě by bylo nejrozumnější kameny připravit a jestli použitou oni nebezpečnou taktiku, tak je napodobíme. Ne? Srát se s nima rozhodně nebudeme a když vy nebudete chtít, připravím šutráky sám. Přinejhorším jim to pak rozbije hubu.“

Chlapci se na tlustšího bratra, bratrance a kamaráda nevěřicně dívali. „Ty máš ale odvahu,“ podotkl Honza, ale zase trochu ironicky.

„Dost keců, pojd'te radši připravit ty zbraně,“ navrhl Pepa.

„Tak jo!“ souhlasil Stáňa, i když měl ještě stále v očích fanatický, nepřátelský lesk. "Do práce." A Pepa otevřel dveře. Hned je ale zavřel.

"Co se děje?“ vyhrkl Honza. „Hoří Březinky? Proč nejdeš ven?“

"Jsou tam!“ řekl tichounce Pepík - s vyvalenýma očima.

"Kdo je tam?“ ptali se naivně Stáňa s Honzou.

"Preisler a jeho parta. Jdou po poli. Sem... Jestli nás tu uvidí, bude válka už dneska.“

Honza se podíval okénkem. Pepa a Stáňa zírali úzkou škvírkou ve dveřích. Polem kráčel pomenší chlapec, ale za ním další tři habáni.

„Je jich víc než nás!“ strachoval se Pepa.

"Nezáleží na počtu, ale na jakosti," zašeptal Honza Martinek. "My jsme přece daleko chytřejší, ne? Preisler má ve škole samý pětky, určitě se nám něco podaří vymyslet,“ a podíval se na Pepu. „Tak rychle něco vymysli, protože už útočí!“

Pepa a Stáňa rychle přibouchli dveře, ale ty se začaly otřásat pod údery kamenů. Dva kluci v klubovničce se svalili a váleli pod stolem a Honza se na ně udiveně díval. Když se ale vysypalo sklo z okénka vedle něj a dovnitř prolétl veliký kámen, ukryl se na podlahu také.

„Asi uviděli motorky,“ zašeptal Stáňa.

"Asi. Určitě. Bojím se, aby je nerozbili,“ pravil Honza.

"To se bojíš oprávněně,“ zvedal se Pepa z podlahy. „Má babetka! Copak jí asi udělají?“

„Jen klid. Udělají neudělají, sem se nedostanou, nevědí přece, jak spustit žebřík,“ uvažoval hlasitě Stáňa.

"Kdepak, ti jsou všeho schopní,“ soptil Pepa. „Ti...“ Nedořekl. Na celé Březinky se ozval zvuk pily. Klubovna se začala otřásat. „To ne!“ vyhrkl Pepa.

"Ale ano. Podřezávají břízy, na kterých stojí náš bunkr,“ ujistil Honza ostatní.

"Co budeme dělat?“

"Musíme po nich něco hodit!“ vykřikl Stáňa a vrhl se k židli pod oknem.

"Snad po nich nechceš hodit tu židli?“ ptal se Honza.

"Jo, zaslouží si víc než židli,“ otevřel Stáňa dveře a v tu chvíli je zasypala prudká dávka střel. Tedy kamenů. Stáňa se chystal dveře radši zase zavřít, ale nestihl to a jeden kámen ho zasáhl do ruky. „Aúú!“ zařval a pustil dveře, které se zase otevřely.

Další prudká dávka střel je zasypala a ničila. Ničila, co se dá. Obrázky popadaly se stěn, na podlaze přibývaly škrábance a střela prorazila i další okno. Tři kluci se tiskli ke zdi.

3. Nešťastné břízy

„Musíme nějak zavřít ty dveře,“ neklidně sebou zaškubal Honza Martinek. Plížil se k nim.

"Při té příležitosti po nich můžeš hodit tu židli,“ konstatoval jeho bratr Stáňa.

"Dobře!“ souhlasil Honza. Vzal židli a postavil se přímo do dveří. Preislerovci na chvíli přestali házet kamení. Jednak nevěděli, proč se Pepíkova parta dobrovolně staví do cesty kamenům, jednak ani oni nechtěli nikomu ublížit.

Tu Honza vyhodil židli, ale Preislerova parta uskočila. Ze srubu začaly létat i kameny. „Patří vám to!“ usmíval se Honza. Taky házel. Kluci pod srubem si kryli obličej a vzápětí prchali přes pole. Pepíkova parta se smála.

„Ti se divili, co?“ usmál se Pepa.

„Víte co, pojďte dolů,“ navrhl Honza. Spustil provazový žebřík. Slezli a hned se všimli, že obě břízy jsou až do poloviny naříznuté.

"To jsou ale hajzlové!“ soptil Stáňa, který měl pořád nejútočnější náladu. Jeho snem bylo, aby nepřátelé odcházeli z bitev jen po jedné noze a s oběma vypíchnutýma očima.

„Pojďte se podívat sem!“ zvolal Honza. Vida! Motorky stály pouze na ráfkách.

"Vypustili kola!" vydechl Stáňa a vypadalo to, že toho má opravdu dost., Vypustili kola!" stále opakoval. „Tak to je ta poslední kapka.“

„Bud' rád, brácho, že nám nechali aspoň ventilký," zasmál se hrubě Honza.

"A nebojte," řekl Pepa. Měl pumpičku.

"To je skvělý. Tak to nafoukni, ne? Makej! My uklidíme srub a vymyslíme, jak spravit ty stromy.“

Všichni se dali do práce. Pepa nafukoval o sto šest a kluci zametali, vyhazovali kamení a vytáhli zpátky i těžkou židli. Jen co s těmi břízami?

Když měl Pepa všechno nafouknuté, pomohl Stáňovi a Honzovi s posledními úpravami. „Doma přemýšlejte," pravil Honza, když zamykal. „Musíme přijít na obranné mechanismy. A vymyslet protipreislerovská opatření.“

4. Ve škole

Další den o velké přestávce obstoupili tři kamarádi na školní zahradě Jardu Preislera z Mířovic. Došlo k tomu v koutě, kam nikdy moc dětí nechodilo, a Pepa hlídal, aby ani nikdo z učitelů nevstoupil do prostoru. Mezitím zbylí dva s Jardou vyřizovali účty. „Tak co to včera mělo znamenat?“ začal rozhovor Stáňa, který se už těšil, že dojde na odplatu.

"Já o ničem nevím. O čem to mluvíte?" ptal se nechápavě Preisler. "Pusťte mě. Budu křičet.“

"To klidně můžeš. Tady tě stejně nikdo neuslyší," odpověděl uštěpačně Honza. Preisler měl kyselý výraz a byl sám.

„Tak to vyklop," požádal ho Honza. "Proč jsi zaútočil už včera? Stáňovi jsi přece říkal, že nám ještě dáš vědět.“

„Já jsem někomu něco měl říct? Já si nevzpomínám. O jakým útoku to vlastně mluvíte?" ptal se buď přihloupě anebo spíš lišácky Preisler.

„Víš to velice dobře, Jardo, a nechtěj po nás, abychom ti to vysvětlili po zlým. Stáňa věděl, že se z toho budeš vykrucovat a budeš zapírat, ale nepodaří se ti to, kamaráde.“

„Naposledy vás žádám, abyste mě pustili, jinak...“

Nedořekl. Přiběhl Pepa: „Pryč, pryč, jde sem Jechová.“ Hoši se naposled podívali na Preislera, který se vítězoslavně usmíval. „Moc se nasměj, Jardo, a radši řekni, kdy bude ta válka.“

"Válka? Zítra ve dvě, hned po obědě.“

5. Přípravy na válku

Druhý den byla sobota. Všichni snědli oběd velice rychle, ani nevěděli, co to vlastně bylo a přemýšleli jen a jen o válce. Do Březinek se vydali už v půl jedné.

Nevěřili vůbec Preislerovi a chtěli čekat na válečném poli co nejdřív. A pojistit se.

Sotva dorazili, začali připravovat munici a zbraně. Z Touškova si přivezli náradí. Honza velice rozuměl dřevu a teď nějaké v Březinkách vybíral. Hledal to nejtvrďší a nosili ho do srubu, kde Stáňa a Pepa jednotlivé kusy měřili a Stáňa řezal do patřičného tvaru. Nakonec Pepa všechno sbil hřebíky a ejhle, měli tři kuše, tři luky i haldu kamení. Všechno v klubovně připraveno na nepřátele - a pro jistou i tři nože a každý vlastní pistoli na kuličky.

Musíme ale taky vymyslet taktiku, říkali si, vylezli nahoru do klubovny a Stáňa vytáhl žebřík. Potom už jenom čekali. Všude bylo zase ticho. Sledovali i hodinky a byla to doba, než se rafička ocitla na druhé hodině. Nic se ale nestalo.

Čekali ještě asi půl hodina a stále nic. „To není možný. Preisler sice lže, ale nikdy by se nezpозdil,“ kroutil hlavou Pepa. „Půjdu se podívat dolů,“ otevřel.

Co se stalo pak, událo ve vysoké rychlosti.

"Ti hajzlové,“ řval Pepík a jeho bratřenci se zvedli z lavice. „Co je?“

„Ti pacholci zase podřezávali klubovnu a teď utíkají,“ informoval Pepa, zatímco Honza už se přičítal ke dveřím a chtěl na žebřík. Tam ale už stál Pepa, Honza nestačil zabrzdít a Kotěšovec spadl dolů.

„Pepo!“ zařval Honza. „Není ti nic?“

Pepa se zvedl. Z nosu mu tekla krev. „Nic mi není.“

„Utři si to.“ Honza a lezl dolů následován Stáňou. Pepa si otřel nos a brzy mu krev přestala téct. V poli viděli čtyři prchající postavy.

„Zbabělci! Musíme za nimi, to si přeci nenecháme líbit,“ mlel vztekle Stáňa. Nahodili motocykly a vyjeli polem za hochy, kteří uměli jenom ničit živé břízy a ještě utíkali z války.

Cesta brázdami byla velice nebezpečná a kola podkluzovala jako při motokrosu. Zvládli to, už byli blízko. Preislerovci se ale mezitím dostali až na prašnou cestu a utíkali do Mířovic.

„Počkejte! Stůjte!“ křičeli kluci a přidali plyn. Členové Preislerovy party se ale nemínili vzdát a vyhrožovali, že když se k nim kdokoli přiblíží, shodí ho z motorky.

Pepík nakonec všechny předjel a zastavil napříč cesty. Preislerovci však nezastavili, strčili do Pepy a on sletěl na zem, zatímco babeta padala na Preislerovu partu, která o ni a Pepu zakopla. Zatím už ale Stáňa a Honza seskočili z pionýrů, vrhli se k chumlu, vytáhli z něj Pepu, ale postavili na nohy i ostatní chlapce. Dva se sice znovu pokusili utíkat, ale když uviděli pistole na kuličky, změkli s představou boláků a modřin.

6. Ta pravá válka

„Tak pročpak jste zase utíkali?“ ptal se usměvavě Honza s namířenou pistolí.

Když viděl, jak se všichni preislerovci pojednou bojí a upírají zraky na zbraň, trochu ji stáhl. Ne ale moc. „Tak dozvím se to?“ ptal se netrpělivě.

"Ale jo," odpověděl s klidem Preisler. „Chtěli jsme, abyste spadli i s tím vaším kurníkem."

„A to je podle vás fér?" namítl Pepa, kterému se už zase spustila krev. Odmlčel se, zaklonil hlavu a pátral po kapesníku. "Řezat břízky v Březinkách? To není poctivý."

„Co je to poctivost?" odpověděl Preisler otázkou. "Nám na nějaký praštěný poctivosti nezáleží. Vůbec. Pro nás má náhodou vítězství daleko větší cenu, než nějaká blbá hra, která by se podle vás měla odehrávat fér." A jeho kamarádi příkyvovali.

„Jenže nám na tom ale záleží!“ odpověděl Honza.

„Jo? V tom případě si ale teda musíte najít nějaký poctivce, kteří s vámi budou hrát karty po vašem. Vystřelíte vy, pak vystřelí oni... Hodíte vy, hodí oni... Budete se střídát a když oni trefí vás, tak vy zase trefíte je, aby to bylo spravedlivé, he, he. Neříkejte, že kdybyste vyhráli, nejásali byste.“

„Jásali, ale co má bejt? Z vítězství se přece raduje každý," řekl Pepa.

„Tak vidíte. A kdybyste prohráli, tak byste nadávali a žádali, aby se hra opakovala, nebo snad ne?“ ptal se dál bandita Jarda.

„Kdybychom prohráli v poctivé hře, určitě by nám to bylo líto, ale věděli bychom, že jsme ti slabší," spustil ohnivě Stáňa Rychlý šíp. "Což byste si vy nikdy nepřiznali, nebo snad jo? Vy totiž chcete vyhrávat vždycky, ale v životě nikdy nemůžete všechno vyhrát."

„Ty jsi nějaký moudřej!" odsekl Jarda výsměšně. "Vy tu vyklápíte nějaký poučení, asi jako bychom seděli ve škole. Jo, už slyším Jechovou a její historky o životě. Jako bych je slyšel.“

"Tak dost!" namířil Honza pistolí proti celé partě z Mířovic. „Opakuju, že nám na poctivosti záleží, takže teď půjdete s námi zpátky k Březinkám a budete hrát dál, ale férovou válku.“ A Honza se usmál pomalu jako Mirek Dušín, jak ale napadlo především Preislera.

„Coo? Nejsme připravený!“ vybuchl.

„Vaše věc," odušil Pepík. "Věděli jste o tom, co se chystá, stejně jako my." Potom...

Trvalo jim dlouho, než se dostali zpátky do Březinek. Pepík, Stáňa a Honza jeli na motorkách a Preislerovu partu hnali pěkně před sebou. Byli čtyři hodiny,

když dorazili do blízkosti kamenované klubovny a takovou válku, která pak začala, ještě nikdo neviděl. Pepík, Stáňa a Honza v ní použili veškeré zbraně, které si vyrobili, a preisleráci prchali, co jim nohy stačili, a Pepíkova parta se taky smála, co stačila. Zvítězili.